

Fængselsvæsenet, en Dommer og en Repræsentant for Fængselssekskaberne, der beskikkes af Justitsministeren for 4 Aar ad Gangen, en Institution, der kan indkalde, afhøre og edsfæste Vidner, hvis Møder ikke er offentlige, men hvis Afgørelser er endelige. Jeg maa tilstaa, at jeg troede at være i Overensstemmelse med den høje Rigsdags overvejende Flertal, naar jeg, saa vidt det var forsvarligt, søgte at undgaa Indførelse af nye omfattende Institutioner i Administrationen. Det har været det Udgangspunkt, hvorfra jeg er gaaet til Overvejelserne her, og denne nye Institutions Overflødighed synes mig nærliggende for Ungdomsfængslets Vedkommende, for det; jeg nærmest vilde kalde den fortsatte Værgeraadforsorg. Med et Ungdomsfængsel, der højst kan strække sig over 3 Aar, for hvilket Spørgsmaalet om Løsladelse skal optages hvert Aar, har jeg ikke ment, der var nogen Grund til andet end, forinden Domstolene traf deres Afgørelse, at indhente nærmere begrundet Erklæring fra Overværgeraadet til Vejledning for Domstolene, saaledes som det er paabudt i § 47.

Jeg synes, naar jeg læser Rigsadvokat Golls Artikel i „Nationaltidende“, at han ogsaa her nærmest er tilbøjelig til at gaa bort fra Kommissionens Udkast og over til min Opfattelse. Han har praktisk talt heller ikke synderligt at indvende mod Administrationens Afgørelse med Hensyn til Spørgsmaalet om Arbejdshus. Her synes jeg heller ikke, der er nogen virkelig Fare, og jeg kan jo ikke nægte, at det glæder mig at se, at ogsaa et andet æret Medlem af Kommissionen, Landsdommer Krabbe, i sin interessante Anmeldelse af Straffelovforslaget i forrige Nummer af Ugeskrift for Retsvæsen er ved at glide bort fra den absolutte Fastholden ved Domstolene paa alle disse Punkter. Jeg skal indskrænke mig til med den højtærede Formands Tilladelse at citere blot et ganske kort Stykke heraf.

Landsdommer Krabbe skriver: „Det maa vistnok erkendes, at Kommissionen var gaaet for vidt med Hensyn til de Fængselsretten tillagte Beføjelser, og at Hensigtsmæssighedshensyn taler for at indskrænke dens Omraade til det ved Torps Udkast foreslaaede, og vistnok yderligere saaledes, at det — med Udelukkelse af Arbejdshus — begrænses til Spørgsmaal vedrørende Ungdomsfængsel og Sikkerhedsforvaring. Men for disse to Nyordningers Vedkommende maa det i hvert Fald meget beklages, at Oprettelsen af den foreslaaede Institution er opgivet.“

Jeg har foreløbig ikke kunnet indrømme Berettigelsen af det sidste, hvad Ungdomsfængselet angaar. Jeg har altsaa den Opfattelse, at for saa vidt angaar Ungdomsfængsel og Arbejdshus, er der ingen Grund til at indføre Fængselsretten, og det samme gælder, synes det mig, med Hensyn til de nye Regler om den efter Lovforslaget ganske ordinære Løsladelse paa Prøve. Hvorfor skulde man dog i disse Tilfælde indføre en helt ny — og jeg forsikrer det ærede Medlem Hr. Heilesen: en efterhaanden kostbar og forhalende — Institution som Fængselsretten, hvis væsentligste Led, Fængselsdirektøren, ustandselig er i Funktion allerede nu med de samme Opgaver?

Naar man ser al denne Kritik af Administrationen, saa faar man virkelig Indtryk af, at selv Personer som det ærede Medlem Hr. Rytter, der dog ved god Besked om disse Forhold, lader, som om disse Spørgsmaal afgøres af politiske Hensyn og af en usagkyndig Minister paa et Partimøde eller et Vælgermøde eller lignende, medens Forholdet dog er det, at de afgøres efter Behandling i det sagkyndige Fængselsdirektorat paa Grundlag af et nøje Kendskab til Forholdene og en Følgen den vedkommende fra Dag til Dag, paa Grundlag af Erklæringer fra Læger, Anstaltsledere, Fængselspræster o. s. v., o. s. v., og de forelægges gennem Fængselsdirektøren for vedkommende Minister. Jeg ser ikke Nyttens af at mistænkeliggøre denne Fremgangsmaade eller Nyttens af at gaa over til den dyrere Administration, som Fængselsretten her vilde betyde. Jeg har, som jeg sagde før, ikke haft Opfattelsen af, at Rigsdagen var interesseret i at skabe saadanne nye Institutioner.

Paa et eneste Omraade, men det er ogsaa et meget væsentligt, tror jeg derimod, at jeg har taget fejl; dér tror jeg, jeg er gaaet for vidt i Lovforslaget, og det har jeg af mig selv for længe siden indrømmet i et Foredrag. Det er med Hensyn til Sikkerhedsforvaring overfor normale Forbrydere, en Sikkerhedsforvaring, der efter dette Lovforslag kan gaa op til 16 Aar og maaske bør gaa helt op til 20 Aar, som det ærede Medlem Hr. Heilesen i Gaar antydede. Jeg er ved at se Kritikken blevet yderligere bestyrket i mine Betæneligheder ved mit eget Forslag. Thi overfor normale, om end farlige, Forbrydere er det jo selvfølgelig ganske overordentlig ubehageligt for en Minister at skulle staa med Eneansvaret i disse særdeles vanskelige Afgørelser, og paa dette Omraade vil jeg derfor være meget tilbøjelig til at gaa med til en Ordning, hvorefter Administrationen maatte samarbejde med